

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. ledna 2016 o **odvolání obžalovaného J. V.**, nar. XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 6.11.2015 č.j. 2 T 110/2014-383 *t a k t o* :

Odvolání obžalovaného J. V. se podle § 256 tr.ř. **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. V. uznán vinným, že přesně nezjištěného dne v měsíci dubnu 2011 v odpoledních hodinách v XXX, okres XXX, ve společně obývaném bytě na ul. XXX, odvedl svou dceru K. P., roč. XXX, do ložnice, kde měl na počítači puštěný pornografický film, dceru si posadil na klín s tím, že v Rusku je normální sex mezi členy rodiny, a když chtěla poškozená vstát, držel ji kolem pasu a snažil se položit si ruku dcery na svůj klín se ztopořeným penisem, což poškozená odmítla a odešla z ložnice do kuchyně, kam za ní obžalovaný po několika minutách přišel, uchopil ji za ruku a odvedl do ložnice, kde ji povalil na postel, nalehl na ni, snažil se ji líbat na tvář, čemuž se poškozená bránila uhýbáním hlavy, obžalovaný jí svlékl kalhoty a spodní prádlo a sobě spodní prádlo, otočil ji na břicho a zezadu na ní vykonal soulož a následně ji donutil, aby ho orálně uspokojila, kdy ji chytl za hlavu, kterou si dal mezi své nohy, do úst jí vsunul penis, kterým pohyboval až do své ejakulace, přičemž poškozená se aktivněji nebránila s ohledem na svou tělesnou konstituci, kdy měří toliko 140 cm a vážila cca 50 kg, kdežto obžalovaný měří 180 cm a vážil cca 100 kg, když s ohledem na nečekanou situaci a z obav nebyla schopna reagovat na jednání obžalovaného, čehož tento využil. Jednání bylo právně kvalifikováno jednak jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, jednak jako přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 tr.zákoníku a odsouzen byl podle § 185 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr.zákoníku za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, pro který byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Bruntále ze dne 25.4.2014 č.j. 1 T 58/2014-24 k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků nepodmíněně a podle § 56 odst. 2 písm. b) tr.zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1,3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu v trvání 2 roků. Podle § 43 odst. 2 tr.zákoníku byl v trestním příkaze Okresního soudu v Bruntále ze dne 25.4.2014 č.j. 1 T 58/2014-24, který byl doručen 6.5.2014, zrušen výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti rozsudku si podal včas a řádně *odvolání obžalovaný* prostřednictvím svého obhájce, a to jak proti výroku o vině, tak proti výroku o trestu.

Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáš Pala uvedl, že zjištěný stav soudem I. stupně neodpovídá provedenému dokazování a okresní soud se nevypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi důležitými proto, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pečlivě neuvážil všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Obžalovaný od počátku jednání, které je mu kladeno za vinu, popírá, tedy že by se měl dopustit jakéhokoliv jednání sexuálního charakteru vůči své dceři. O tomto znásilnění se jeho dcera zmiňuje své matce po více než dvou a půl letech. Tvrzení poškozené stojí proti tvrzení obžalovaného, přesto okresní soud vycházel právě z výpovědi K. P., její matky a bývalé manželky obžalovaného J. V. a ze znaleckého posudku PhDr. Petra Vavříka včetně doplnění uvedeného znaleckého posudku, na jejichž základě posoudil výpověď poškozené jako věrohodnou. Soud se však nevypořádal s obhajobou obžalovaného, který poukazyval na to, že poškozená se svým tvrzením přichází s velkým časovým odstupem od události, navíc v době, kdy se obžalovaný v rámci projednávání přestupkové věci staví za svou novou partnerku proti matce poškozené, která tuto situaci nese těžce a taky v době, kdy je zřejmý definitivní odchod obžalovaného od jeho původní rodiny, jejíž součástí byla i poškozená. Soud se nevypořádal ani s výhrůžkou, kterou bezprostředně po skončení přestupkového jednání na konci r. 2013 pronesla matka poškozené vůči obžalovanému za přítomnosti svědkyně G. v emotivní reakci na skutečnost, že byla uznána vinnou přestupkem proti občanskému soužití, jehož se dopustila vůči svědkyni G., kdy matka poškozené vyhrožovala obžalovanému, že „jej nechá zavřít“. Zdůvodnění časového odstupu, proč došlo ke svěřeni této události poškozenou matce, působí značně nevěrohodně. Neexistuje racionální vysvětlení toho, že po údajném znásilnění slaví poškozená s obžalovaným dvoje Vánoce, kdy si normálně kupují dárky, ačkoliv poškozená tvrdí, že její vztah k otci se hned po údajném znásilnění významně změnil a k problému s nákupem vánočních dárek otci a souvisejícímu svěřeni se matce dochází až s výše uvedeným odstupem. Tomuto tvrzení poškozené o změně jejího vztahu k otci neodpovídá ani chování, které sama popsala ve vlastní výpovědi před soudem, kdy připustila, že s obžalovaným jezdila na společné nákupy a dovolené, že jí obžalovaný zařizoval vlastní bydlení, po němž toužila, a že dokonce aktivně kryla nemanželský poměr obžalovaného s její kamarádkou a sama iniciovala a obžalovaného přiměla k provedení testu otcovství dítěte, které vzešlo z jeho vztahu s P. G.. Mnohem logičtější se jeví společné vykonstruování celé věci bývalou manželkou obžalovaného a poškozenou v reakci na výše uvedený výsledek přestupkového řízení. O věrohodnosti poškozené soud závěr učinil na základě závěrů znaleckého posudku PhDr. Vavříka, které opět nekriticky převzal. Nekritický přístup znalce k tvrzením poškozené a s tím související neobjektivnost znaleckého posudku jsou přitom zřejmé, a to i v doplňku znaleckého posudku. Se závěry znalce ohledně negativního vztahu poškozené k sexualitě a opačnému pohlaví nekoresponduje skutečnost, že poškozená i po údajném incidentu navázala sexuální vztah s mužem a následně i otěhotněla. Znalec vůbec nepracoval ve svých znaleckých posudcích s alternativou, že si poškozená incident vymyslela. Co se týče zvukového záznamu telefonického hovoru poškozené s obžalovaným, soud dovodil, že obžalovaný zde připustil, že mezi ním a poškozenou došlo k určitému jednání v sexuální oblasti. Tento závěr nalézací soud učinil i přesto, že obžalovaný vysvětlil, že to, co řekl poškozené v předmětném telefonickém rozhovoru, uvedl jen proto, aby měl od ní klid. Pořízení zvukového záznamu bylo účelovou provokací, kterou zinscenovala matka poškozené. Dokazování prováděné nalézacím soudem bylo vedeno tendenčně, nebylo umožněno provést výslech navržených svědků J. M. a Z. Š., kteří se měli vyjádřit k chování matky poškozené poté, co byl ve věci vynesena dne

9.1.2015 první odsuzující rozsudek. K právnímu hodnocení skutku uvedl, že z dosavadní výpovědi poškozené nebyl prokázán znak násilí. Z rozhodnutí odvolacího soudu vyplynulo, že soud I. stupně se má podrobně zabývat znakem trestného činu znásilnění spočívajícím ve zneužití bezbrannosti, především v souvislosti s Turnerovým syndromem, jímž poškozená prokazatelně trpí. Z výpovědi samotné poškozené nevyplývalo, že by ze strany obžalovaného mělo dojít k jakémukoliv násilí k překonání odporu ze strany poškozené. Tato uvedla, že měla jít do ložnice dobrovolně, zde ji měl obžalovaný položit na postel, opět bez použití násilí, a následně měla být poškozená v šoku, nic neříkat a jednání obžalovaného se nebránit. I přes tuto výpověď poškozené a výše uvedené závěry odvolacího soudu setrval nalézací soud na skutkových závěrech týkajících se použití násilí. Dospěl k závěru, že obžalovaný měl zneužít bezbrannosti poškozené tím, že měl využít toho, že poškozená nebyla s ohledem na nečekanou situaci a z obav schopna reagovat na jednání obžalovaného. Měl být přinejmenším srozuměn s tím, že se oběť ve stavu bezbrannosti nachází a pachatel tuto skutečnost využije k dosažení svého cíle. I pokud nalézací soud vycházel z výpovědi poškozené, nelze z této výpovědi dovodit, že i pokud by se incident stal tak, jak jej popsala poškozená, nebyl obžalovaný alespoň srozuměn s tím, že se poškozená nachází ve stavu bezbrannosti a tohoto záměrně zneužil. Nalézací soud se pokusil poněkud krkolomně případné povědomí obžalovaného o stavu poškozené dovodit na základě toho, že se poškozená měla dlouhodobě léčit v souvislosti s psychickými problémy, nicméně opět nebylo soudem vzato v potaz, že problémy, s nimiž se poškozená léčila, nebyly takového charakteru, že by pro ně byla typická neschopnost reagovat či řešit nečekané situace a charakteristický jakýsi stav transu, jenž byl poškozenou popsán. Poškozená sama popisovala, že ještě před samotným znásilněním měl za její přítomnosti pouštět obžalovaný pornografický film a chtít, aby mu sáhla na ztopořený penis, což lze určitě považovat za situaci rovněž neobvyklou a nečekanou, a poškozená dokázala zcela pružně a adekvátně zareagovat a místnost opustit. Z těchto důvodů nemůže obstát ani právní kvalifikace skutku, kterou zvolil nalézací soud. Uložený trest je nepřiměřeně přísný, když soud v rámci rozhodování o druhu a výměře trestu přihlédl pouze k přitěžující okolnosti spočívající ve spáchání více trestných činů a vůbec nehodnotil dobu, která od údajné události uběhla, jakož ani dobu, která uběhla od přechozího rozsudku v předmětné věci, jenž byl odvolacím soudem zrušen. Navíc uložil trest zákazu činnosti tak, jak byl uložen v předchozím trestním příkaze Okresního soudu v Bruntále č.j. 1 T 58/2014-24, ačkoliv usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 12.8.2015 sp.zn. 1 T 58/2014 bylo podle § 90 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl citovaným trestním příkazem uložen. Závěrem navrhl, aby Krajský soud v Ostravě napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině a navazujících výrocích o trestu a obžalovaného podané obžaloby podle § 226 písm. a) tr.ř. v celém rozsahu zprostil.

V průběhu odvolacího řízení došlo ke změně obhájce obžalovaného a obžalovaný prostřednictvím svého nového obhájce JUDr. Alana Korbela své nové odvolání zdůvodnil tak, že je nucen změnit svůj přístup k věci, neboť byl odsouzen, byť nepravomocně k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Uvedl, že v době, kdy již navázal vztah se svou nynější družkou, se kterou má dvě děti, přišel jednoho dne silně opilý z restaurace domů, kde v tu dobu nikdo nebyl a šel si lehnout. Po procitnutí zjistil, že vedle něj leží nahá poškozená, usmívá se a sděluje mu, že spolu spali, na což jí odpověděl, že je asi padlá na hlavu, otočil se a spal dál, nevěnoval tomu větší pozornost. Po nějaké době na něj poškozená přišla s tím, že má papír od lékaře, že s ní obžalovaný spal. Uvedl, že to je blbost a považoval celou věc za skončenou. Celou tu dobu nevěřil, že by se mohlo něco stát takového, co mu poškozená tvrdila, a proto žil dál s tím, že to je celé nesmysl. Vzájemné vztahy se pak s poškozenou náhle zhoršily v době, kdy jeho současná družka P. G. poprvé otěhotněla. Poškozená mu tvrdila, že jej P. G. podvádí, že dítě není jeho, následně jej

přemluvila, aby si nechal udělat test otcovství, dokonce jej donutila, aby udělal své nově narozené dceři stěr slin, které následně zaslala odborné klinice, přičemž deklarovala, že ona sama je matkou tohoto dítěte, a to celé samozřejmě bez vědomí P. G.. Že se tak stalo, je patrné z nahrávky telefonického hovoru, který navrhl k provedení jako důkazu. Následně poškozená napadla P. G. ústně, a to i přes facebook. Buď ona, nebo J. V. založily falešné profily a P. G. se skrze ně snažily zdiskreditovat. Opět to vyplývá z nahrávky telefonického hovoru. V dalším telefonickém hovoru se vyznává poškozená z motivu obvinění obžalovaného, kdy uvádí „protože už jsem byla na dně jako všichni, jenom P., P., všichni ji obdivují a všichni jsou posrané z té malé J., to všechno mělo být moje a mně prostě ujely nervy“. Z těchto nahrávek je evidentní, že poškozená má vsugerováno, že P. G. ji nějak poškozují a obvinění je chladným kalkulem z její strany. Motivem celé kauzy bylo definitivní odloučení obžalovaného od původní rodiny, proto poškozená celou věc ohlásila své matce a nic jiného. Silnějším motivem mohla být touha poškozené za každou cenu otěhotnět a mít dítě, což se jí nejprve nepodařilo, podařilo se to však P. G. a celá pozornost pak směřovala k ní a k její dceři a poškozená již tíhu situace neunesla. Z nahrávky také vyplývá dohoda mezi obžalovaným a poškozenou, že obžalovaný bude financovat rodinu, zejména platit hypotéku a poškozená nikomu neřekne o tom, co se mezi nimi mělo stát. Poškozená mu sdělila, že jinak oznámí znásilnění, že má na to papír od lékaře. Hypotéku pak platil a situace byla relativně klidná až do doby, kdy J. V. nadávala P. G. a věc byla následně řešena před přestupkovou komisí. V této kauze o znásilnění poškozené obžalovaným, ale o vydírání obžalovaného poškozenou za srozumění její matky. Poškozená chtěla otěhotnět, obžalovaný jí měl zajistit financemi a pozorností, její matka se zase nemohla smířit s tím, že ji podvádí a plánuje život s jinou ženou. Proto vymyslely tento plán, jak obžalovaného vydírat a několik let se jim to dařilo. Poté, co se rozhodl od rodiny definitivně odejít, se rozhodly jej zničit a začaly rozhlašovat po XXX celou záležitost. Soud se nevypořádal s výpovědí P. G., která uváděla, že poškozená měla více mužů, tedy s jejím vztahem k sexu, což koresponduje se závěry znalce PhDr. Vavříka o temperamentové disponovanosti poškozené k sexuální dychtivosti. Obžalovaný navrhl jako důkaz provést screenshot jejího facebookového profilu, kde sama poškozená deklaruje, že má ráda sex. Poškozená sama často sledovala porno. Lze to poznat např. z jejího slovníku. Je také nemožné, aby si s odstupem času obě, jak poškozená, tak i její matka, pamatovaly takové detaily z uvedeného dne, jak uváděly. Poukázal na rozdílné časové údaje a některé rozpory v jejich výpovědích. Z nahrávky telefonního hovoru, který předložila poškozená, lze pouze dovodit vzájemný oboustranný konsensuální pohlavní styk, na který se obžalovaný nepamatuje. Zdůraznil, že je vyloučeno, aby si poškozená pamatovala tři roky starou událost do těch detailů, jak popsala, s ohledem na její nižší IQ i poruchy osobnosti a je vůbec nemožné, aby se to stalo tak, jak uvedla. Poukázal na jednotlivé rozpory v jejich výpovědích. Je vyloučeno, aby nedošlo k podřetí pohlavních orgánů obou zúčastněných, vzhledem k nedobrovolnosti by musel být styk bolestivý. Ze zprávy MUDr. Sosínové ze dne 6.5.2014 vyplývá, že v r. 2011 nebyly na poškozené zjištěny známky cizího násilí, nejbližší kontrola po domnělém znásilnění byla 4.5.2011. Nebyl zjištěn ani gynekologický problém, o kterém poškozená tvrdí, že jej měla zvlášť tři týdny po údajném znásilnění. Je vyloučeno, aby MUDr. Sosínová nezpozorovala na poškozené známky znásilnění. Pokud se týče použití násilí ze strany obžalovaného, to ze skutkové věty žádné nevyplývá. Během celé doby styku měla poškozená možnost se bránit, zejména při provádění orálního sexu nebo alespoň vůbec nespolupracovat, nic takového neudělala. Před prováděním orálního sexu se mohla pokusit alespoň odejít, pokud s jednáním obžalovaného nesouhlasila. Svůj nesouhlas ale nedala nijak najevo. Že muž drží ženu za hlavu při provádění orálního sexu, není automaticky znakem násilí. Naopak to některé ženy vyžadují. Pokud se týče zneužití bezbrannosti, pak z hlediska zavinění je vyžadován alespoň

úmysl nepřímý, pokud by si obžalovaný připustil, že mohlo k něčemu dojít, což ale vylučuje, pak by obžalovaný musel být přinejmenším srozuměn s tím, že poškozená se nachází ve stavu bezbrannosti a tuto její bezbrannost by musel využít. Tento znak prokázán nebyl. Znalkyně MUDr. Grussmannová takovouto reakci ojediněle připouští, nicméně jednoznačně uvádí, že není průvodním znakem Turnerova syndromu. Nic tedy nesvědčí pro znásilnění, objektivní a subjektivní stránka nebyla prokázána. Pokud by soud dospěl k závěru, že mezi obžalovaným a poškozenou k něčemu došlo, pak lze uvažovat pouze o dobrovolném styku. Závěrem opět navrhl, aby napadený rozsudek byl krajským soudem zrušen a obžalovaný zproštěn dle § 226 písm. a) tr.ř. obžaloby.

Odvolání bylo podáno včas (§ 248/1 tr.ř.), oprávněnou osobou (§ 246/1b tr.ř.) a mělo zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr.ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř. či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

V řízení, které odvolání napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno žádných podstatných vad, které by mohly mít vliv na zákonnost výroku napadeného rozsudku, zejména nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, či právo obhajoby. Proto nebyl shledán důvod ke zrušení napadeného rozsudku z důvodu ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. Procesními vadami nezatížené dokazování bylo provedeno v takovém rozsahu, že umožňuje odvolacímu soudu učinit závěr, že v rámci hlavního líčení provedeného před soudem I.stupně bylo dokazování realizováno v rozsahu nezbytném pro náležité zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr.ř.). Hodnocení důkazů bylo nalézacím soudem provedeno v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř., přičemž byly zváženy podstatné okolnosti případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný důkaz neprovedl.

Napadený rozsudek je již druhým rozhodnutím okresního soudu v této věci, Poprvé okresní soud rozhodl rozsudkem ze dne 9.1.2015 č.j. 2 T 110/2014-249 pro totožný skutek, který se lišil pouze tím, že v popisu skutkového děje bylo uvedeno: „...cca 100 kg, *navíc poškozená v důsledku svého onemocnění Turnerovým syndromem není schopna reagovat na nečekané situace, o čemž obžalovaný věděl a čehož zneužil*“, kdy v napadeném rozsudku nyní byl Turnerův syndrom již vynechán. Jinak právní kvalifikace byla totožná, stejně tak uložený trest. Do tohoto rozsudku si obžalovaný podal odvolání, o kterém krajský soud rozhodl usnesením dne 14.4.2015 sp.zn. 6 To 76/2015, kterým z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení s tím, že doposud provedená zjištění jsou neúplná, závěr o vině obžalovaného uvedeným skutkem je předčasný a bude nutno doplnit dokazování především přehráním zvukového záznamu z CD nosiče založeného na čl. 15 a vyslovil právní názor, že pokud si poškozená nahrála rozhovor s obžalovaným, nepředstavuje toto její jednání nepřístupný zásah do soukromí zaznamenané osoby, který by znamenal neúčinnost tohoto důkazu, kdy je nutno přípustnost tohoto důkazu posuzovat s přihlédnutím k právu na soukromí zakotvenému v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí ve smyslu článku 7 a 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 5 Tdo 459/2007, 5 Tdo 253/2004, rozhodnutí Ústavního soudu ČR II. ÚS 143/06 ze dne 20.10.2011 s tím, že převažuje zájem na straně toho, kdo záznam opatřil a následně použil, neboť nahrávka slouží k odhalení závažné trestné činnosti a navíc jde pouze o podpůrný důkaz, neboť stěžejním důkazem je výpověď poškozené. Následně měl okresní soud znovu vyslechnout poškozenou, zaměřit se na prokázání znaků násilí, neboť z její dosavadní výpovědi nebyl prokázán, a tato měla také uvést, kdy měla poprvé intimní vztah, kolik měla

partnerů a ve kterém období s tím, zda měla nějakou jinou negativní zkušenost sexuální a také měla uvést jména a adresy lékařů a zařízení, kde se léčila, aby si od nich okresní soud vyžádal podrobné lékařské zprávy (Dr. Sehnalová – psychologka, Dr. Mezník – psychiatr, Dr. Novotný) a následně spis předložit k doplnění znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie znalcům MUDr. Ivanu Drábkovi a PhDr. Petru Vavříkovi, kteří se měli také seznámit především s výpověďmi obžalovaného a svědků u hlavního líčení, které dosud neměli k dispozici, a následně se vyjádřit především ke zdravotnímu stavu poškozené, zvláště pak k Turnerovu syndromu jako takovému a jeho projevům a zda stav, který v rámci inkriminovaného jednání obžalovaného popsala, byl způsoben tímto syndromem.

Okresní soud tyto pokyny krajského soudu splnil, doplnil dokazování v intencích cit. usnesení a následně rozhodl výše uvedeným způsobem. Před okresním soudem v rámci doplnění dokazování po zrušujícím usnesení krajského soudu, obžalovaný setrval na své výpovědi, tj. že k žádnému sexuálnímu kontaktu se poškozenou nedošlo, stejně tak, jako v prvním odvolání, a zde je nutno konstatovat, že tedy v rámci prvního podaného odvolání obžalovaný opakoval podstatu své obhajoby, kterou již uplatnil před okresním soudem a v podstatě namítal nesprávné hodnocení provedených důkazů okresním soudem, k čemuž je třeba zdůraznit, že odvolací soud dle § 263 odst. 7 věta poslední tr. řádu, je vázán skutkovým hodnocením soudu prvního stupně s výjimkou důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provede. Dle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně při svém hodnocení zcela splnil zákonnou povinnost hodnotit důkazy podle § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, ve které je zobrazena zásada volného hodnocení důkazů. Tento princip je zásadní pro zvážení, které důkazy soud provede, příp. zda a nakolik se jeví nezbytným stav dokazování doplnit z hlediska dosažení základního cíle - zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení v konkrétním stádiu trestního řízení. Hodnocení musí být učiněno z hlediska závažnosti důkazů, které spočívá ve vyloučení důkazů nepodstatných, takových, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování a důkazy je nutno posuzovat i z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy nebyly provedeny v rozporu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat pochybení, která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy je pak nutno podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti na základě analýzy jednotlivých důkazů, pocházejících jak ze samotného konkrétního důkazu, tak při hodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je budována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, přičemž není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale musí být vytvořena na přísně logickém základu, opírajícím se o právní vědomí a všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Jestliže takové hodnocení je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí, není možno shledat hodnocení důkazů chybným, v důsledku čehož nelze považovat za potřebné opakování jednotlivých důkazů či doplnění skutkových zjištění odvolacím soudem, který je takovým hodnocením důkazů vázán. Podle přesvědčení krajského soudu rozhodnutí okresního soudu těmito všemi zásadám vyhovuje a odvolací soud proto neshledal důvodů na jeho závěrech cokoliv podstatného změnit a argumenty obžalovaného, dotýkající se právě těchto hodnotících závěrů, nepovažuje za opodstatněné.

V rámci druhého podaného odvolání po změně obhájce změnil obžalovaný svůj postoj a uvedl jiná tvrzení, než doposud uváděl a připustil pohlavní styk mezi ním a poškozenou, z jeho strany nedobrovolný. Tuto změnu jeho postoje krajský soud hodnotí jako účelovou, neboť s touto obhajobou doposud obžalovaný, byť trestní řízení je vedeno od března 2014,

nepřišel. Co se týče tedy skutkového děje tak, jak jej popsal v napadeném rozsudku okresní soud, má krajský soud za to, že skutkový děj byl provedenými důkazy dostatečně ustálen a výsledky dokazování jsou postačující k uvedenému závěru o vině obžalovaného uvedeným skutkem.

Jak už konstatoval okresní soud v rámci napadeného rozsudku, z vytykaného jednání je obžalovaný usvědčován nejen výpovědí poškozené, ale i výpovědí její matky a zvukovou nahrávkou telefonního hovoru pořizenou bezprostředně poté, co na obžalovaného udeřila matka poškozené a chtěla po něm vědět, zda k tomu skutečně došlo a yl to obžalovaný, kdo volal poškozené, nikoliv ona jemu, jak se snaží obhajoba nastítnit, že se mělo z její strany jednat o provokaci. Protože matka poškozené šla za obžalovaným na jeho pracoviště, kde na něj křičela, zda skutečně dceru znásilnil a byly tam přítomny i další osoby, které to slyšely, došlo k tomu, že se o tom začalo po XXX mluvit (viz telefonický hovor obžalovaného).

Trestní stíhání obžalovaného pro tento skutek nebylo zahájeno na základě trestního oznámení poškozené či její matky, ale na základě šetření kriminální policie, která se o tom doslechla a kontaktovala obě svědkyně za účelem podání vysvětlení (výpověď svědkyně J. V. č.l.85). Jak uváděly shodně obě svědkyně, jak poškozená, tak i matka poškozené, tyto nechtěly celou věc oznamovat už z toho důvodu, že na obžalovaném byly peněžně závislé, neboť tento jim skutečně v uvedené době platil hypotéku na dům a obávaly se, že jim hypotéku přestane v takovém případě platit, k čemuž skutečně následně i došlo. Byl to obžalovaný, kdo tím vyhrožoval i v telefonátu poškozené. Tím je vyvráceno tvrzení obžalovaného, že se jednalo o připravený komplot poškozené s její matkou v reakci na to, že opustil domácnost a bylo vedeno přestupkové řízení proti matce poškozené z důvodu nevhodného jednání vůči jeho nové přítelkyni. Tomu odpovídá i závěr znalců, kteří zpracovali znalecký posudek na osobu poškozené, kteří neshledali motiv msty z její strany. Placení hypotéky a dalších potřeb poškozené byly za odměnu, že bude mlčet.

Kromě výpovědi poškozené je stěžejním důkazem i uvedená telefonní nahrávka, jejíž prepis je na čl. 16-18. Byť v rámci tohoto rozhovoru obžalovaného s poškozenou, kdy je nutno zdůraznit, že volal obžalovaný poškozené, nikoliv naopak, není zcela zřejmé, že by se k vytykané trestné činnosti výslovně doznal, je z celého kontextu hovoru evidentní, že k sexuálnímu incidentu, který popisovala poškozená ve svých výpovědích, skutečně došlo. Obžalovaný sám uvádí: „... já teďka přestanu platit tu půjčku, přestávám posílat peníze, půjdu do basy, já jsem s tím normálně smířený, ale vy na tom bude o hodně hůř, než já. Ty sis totiž nedomyslela ty následky, když teďka něco takového vypustíš, když ti teďka nebude nikdo věřit. Máš nějaký papír od doktora a vůbec nic neznamená...“. Z toho je patrné, že to byl obžalovaný, kdo začal poškozenou vydírat, nikoliv ona jeho. O tom, že incident připouští, je patrné i dalšího jeho slovního projevu: „... jako pomůže ti to, pomůže ti to, ale já tě znásilnil, to vím určitě.“ Poškozená: „Tati, cože, tak ty to budeš ještě popírat mně, vlastně mně to budeš popírat?“ Obžalovaný: „Ne, já ti to nepopírám, já ti jenom říkám (nesrozumitelné slovo), že člověk někoho zbije, prostě roztrhá, ale...“. Poškozená: „Já ano, já jsem se nebránila, abys mě neroztrhal.“ Obžalovaný: „Dobře, tak jsou dvě možnosti, buď se na to vyserem oba dva úplně a necháme to tak, jak to je, tak jako, nebo to vyřeš, a je to. Protože ublížíš všem. T., všem. Já jsem se ti za to omluvil, ty sis to začala nebo přidala, to já nevím, proto jsme se bavili několikrát o tom, že to bylo něco na piču prostě, no.“ Poškozená: „No, jako mě to strašně teď dojíká, jak ty vlastně to teď popíráš mně, mně to vlastně popíráš.“ Obžalovaný: „Ne, já ti to nepopírám, já (nesrozumitelné slovo) říkám, že se to stalo, jo, že ale já mám totiž z toho takovou jednu věc, já si z toho piču pamatuju, to je jedna věc, jo? Takže detaily víš ty. Já fakt...“ Také uvedl: „ Je to na tobě, je mi to šuma fuk, já prostě půjdu, zruším ty platby, pak se bude muset dát bance, banka to prodá, protože já půjdu do basy. Kam vy půjdete, bude úplně jedno. Protože já proti tobě svědčit nebudu, já proti sobě se hájit nebudu, prostě já budu držet hubu, já si to budu řešit prostě, takže a ty

následky, žes to pustila mámě,... pustila to máma do vzduchu, takže za to můžeš poděkovat mámě...“, „kurva, K., dá se tobě něco zakázat nebo mámě, nedá. *Taky jsme se domluvili. Slíbila jsi, že nic neřekneš, že to bude tak a já budu platit....* Nezlob se, nezlob se na mě, nezlob se na mě, jo?“

Pokud bylo obžalovaným namítáno, že není popsán ve skutkové větě *znak násilí*, není tomu tak, neboť okresní soud popsal jednání obžalovaného, že ten uchopil dceru za ruku a odvedl do ložnice, *kde ji povalil na postel, nalehl na ni, snažil se ji líbat na tvář, čemuž se poškozená bránila uhýbáním hlavy*, obžalovaný jí svlékl kalhoty a spodní prádlo a sobě spodní prádlo, otočil ji na břicho a zezadu na ní vykonal soulož. *Následně ji donutil, aby ho orálně uspokojila, kdy ji chytl za hlavu, kterou si dal mezi své nohy, do úst jí vsunul penis, kterým pohyboval až do své ejakulace*, přičemž poškozená se aktivněji nebránila s ohledem na svou tělesnou konstituci, kdy měří toliko 140 cm a vážila cca 50 kg, kdežto obžalovaný měří 180 cm a vážil cca 100 kg, *když s ohledem na nečekanou situaci a z obav nebyla schopna reagovat na jednání obžalovaného, čehož tento využil*. Je třeba zdůraznit, že již z předchozí reakce poškozené na jednání obžalovaného, který si jí posadil na klín a ukazoval jí na počítači puštěný pornografický film s tím, že v Rusku je normální sex mezi členy rodiny a když chtěla vstát, držel ji kolem pasu a snažil se položit si její ruku na svůj klín se ztopořeným penisem, což poškozená odmítla a odešla z ložnice do kuchyně, muselo být obžalovanému jasné, že toto jednání jí není příjemné a nechce ho. Pokud pak pokračoval v jednání výše popsáným způsobem, nelze než zkonstatovat, že obžalovaný si musel být vědom, že tak koná proti vůli své dcery. Znaky násilí krajský soud spatřuje v uhýbání hlavy, když ji chtěl líbat, i v tom, že ji následně chytl za hlavu a sám jí vsunul penis do úst a pohyboval s ním až do své ejakulace. Nelze hovořit v žádném případě o spolupráci či nějaké kooperaci ze strany poškozené. V tomto ohledu argumentace obžalovaného v druhém odvolání v žádném případě neobstojí.

Pokud je pak uváděno v napadeném rozsudku, že poškozená nebyla s ohledem na nečekanou situaci a z obav schopna reagovat na jednání obžalovaného, čehož tento využil, jde o reakci u obětí takových trestných činů obvyklou, což popsala ve své výpovědi znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie MUDr. Šárka Grussmannová. Tato uvedla, že *poškozená má takové vyhybavé postoje, může se to u ní projevat sklonem k únikovým reakcím* a pokud je někdo vystavený incestu s tím, že dělá tyto znalecké posudky, tak ty *oběti běžně popisují takovéto ztuhnutí, ten úlek, neschopnost to v tu chvíli řešit s tím, že se to ale nemůže dávat do souvislosti s Turnerovým syndromem jako takovým, je to reakce na danou situaci*. Osobnostní dispozice posuzované s vyhybavými postoji se může u ní projevat sklonem k únikovým reakcím.

Obžalovaný namítal, že pokud byla poškozená schopna adekvátně reagovat na jeho nevhodné jednání u počítače s tím, že pak by byla schopná dát najevo svůj nesouhlas i při pohlavním styku, zde je třeba uvést, že vynucený pohlavní styk je mnohem intenzivnějšího charakteru, jde o mnohem razantnější atak, zcela nečekaný i vzhledem k tomu, že byl ze strany otce, ke kterému do té doby měla poškozená naprostou důvěru a velmi dobré vztahy, mohlo takové jednání obžalovaného vyvolat reakci poškozené projevující se ve ztuhnutí a neschopnosti se výrazněji takovému jednání bránit a dát najevo svůj nesouhlas. To potvrdil i znalec PhDr. Petr Vavřík, který uvedl, že obecně taková situace, ke které tam došlo, tedy k pohlavnímu styku proti vůli poškozené, pokud si jí modelově představíme, může u řady jedinců, resp. dívek, způsobit určitou blokádu spontaneit. Je to mimořádná, nezvyklá, zátěžová situace. *U poškozené s její nevyrovnaností a zvýšeným neuroticismem, s určitou vyšší hladinou úzkosti, by to mohlo být vysvětlitelné právě takovým určitým úzkostným blokem, který odpovídá její osobnosti*.

Zde krajský soud poukazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 3 Tdo 1549/2014 ze dne 2.4.2015, kde se jednalo o obdobný případ. Obviněný nalehl na poškozenou a vykonal na ní po předchozím osahávání, líbání na prsa ve výsledné snaze přiložit její ruku

na svůj penis a po zasunutí prstů své ruky do jejího přirození nechráněnou soulož, a to před její nesouhlas, *kdy poškozená s ohledem na překvapení a kamarádský vztah obžalovaného k poškozené i její matce nebyla schopna reagovat a za využití své fyzické převahy, kdy jí nalehnutím na ni znemožnil se mu účinně bránit* a zpod jeho těla se vyprostit, kde také obžalovaný namítal, že postrádá použití násilí a tento znak že nebyl naplněn. V tomto případě i Nejvyšší soud dospěl k závěru, že zcela jistě nelze způsob, jakým oběť reaguje za situace, kdy se stává obětí znásilnění či jakéhokoliv útoku sexuální povahy striktně škatulkovat, resp. předpokládat, že oběť se zachová určitým způsobem. Je zřejmé, že poškozená reagovala způsobem méně aktivním, kdy lze předpokládat, že se tak stalo s ohledem na její věk, nezkušenost a zejména pak skutečnost, že osobou, která se uvedeného jednání dopustila, byla osoba, kterou znala po delší dobu, které důvěřovala a které byla svěřena do péče.

Pokud obžalovaný namítal, že jednání oznámila matce poškozená s dlouhým časovým odstupem, i k tomu se vyjadřovala znalkyně MUDr. Šárka Grussmannová, která uvedla, že se často stává, že oběti incestu přijdou s tím, že se něco stalo, s dlouhým časovým odstupem, náhodně, měsíce, roky, drží to v sobě, nesdělí to, i když jsou třeba v péči těch ambulancí. Můžou to držet delší dobu a na základě nějaké jiné věci, jako třeba byly v tomto případě dárky k Vánocům. Poškozená to neměla primárně chuť to řešit nějak s policií nebo to hlásit. Ona to řekla jenom té mamce s tím dlouhým časovým odstupem.

Krajský soud také musí poukázat na výpověď poškozené, která od počátku nějakým způsobem nemlžila, sama uváděla, že po tom incidentu se k ní obžalovaný choval stejně, jako by se nic nestalo, ale *snažil se to napravit, že najednou jí povolil bydlet u její babičky, což chtěla i předtím, a to jí nedovolil, protože ji bral na nemocnou a neschopnou žít sama*. Bydlela tam asi tři týdny, ale pak ji otec opět přemlouval, aby se to stalo znovu, že se mu to moc líbilo, že ho tak nikdo nevykouřil, což ona nechtěla a raději se vrátila domů, aby ji neotravoval a byla v bezpečí, neboť u nich doma většinou někdo doma byl, je tam více prostoru. U babičky nebyl nikdo přítomen. Pak si začal s její kamarádkou a dal pokoj.

Krajský soud se proto plně ztotožnil se závěry okresního soudu, co se týče hodnocení důkazů, dospěl také k závěru, že není třeba doplňovat dokazování a návrhy na doplnění dokazování obžalovaného byly zamítnuty, neboť tyto byly vyhodnoceny jako nadbytečné, neboť neměly prokazatelně souvislost s inkriminovanou událostí a v žádném případě by ničím k objasnění trestné činnosti obžalovaného nepřispěly, neboť většinou se jednalo o důkazy, které navrhoval obžalovaný, týkající se vztahu poškozené k jeho partnerce P. G., kdy však i ze samotných výpovědí poškozené a její matky vyplývá, že tyto vztahy nebyly dobré a vyústily dokonce i v přestupkové řízení J. V., která vulgárně P. G. na veřejnosti nadávala. To je však skutečnost již prokázaná, která vyplývá i z uvedeného telefonického hovoru mezi obžalovaným a poškozenou, tato nebyla důvodem šetření této věci, jak se snažil obžalovaný nastínit.

Krajský soud po přezkoumání celé trestní věci dospěl k závěru o vině obžalovaného uvedeným skutkem, neboť všechny subjektivní i objektivní znaky obou trestných činů, a to jak zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1,2 písm. a) tr.zákoníku, tak přečinu soulože mezi příbuznými podle § 188 tr.zákoníku, byly naplněny, neboť obžalovaný svoji dceru násilím donutil k pohlavnímu styku, zneužil jeho bezbrannosti a spáchal čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a toho se dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku.

Správným i zákonným shledal krajský soud i výrok o trestu, tento není nepřiměřeně přísný. Obžalovaný se k vytykané trestné činnosti nedoznal, jednání se dopustil vůči své dceři, spáchal více trestných činů, což je přitěžující okolnost (§42 písm.n) tr.z.), a trest mu byl

uložen podle nejpřísněji trestného ustanovení podle § 185 odst. 2 tr.zákoníku, kde je trestní sazba odnětí svobody stanovena od 2 do 10 let a navíc byl ukládán jako souhrnný trest podle § 43 odst. 2 tr.zákoníku za tyto trestné činy a za sbíhající se další přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Pokud mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků, tedy při dolní hranici trestní sazby, byť nepodmíněný, s ohledem na vysokou škodlivost jeho jednání, kdy mj. porušil chráněný zájem na svobodě rozhodování v pohlavních vztazích a morální zásadu nedovolující soulož mezi nejbližšími pokrevními příbuznými, jedná se o trest přísný, ale odpovídající a reagující i na odstup času, který od trestné činnosti uběhl. Pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s dozorem podle § 56 odst. 2 písm. b) tr.zákoníku, neboť nebyl v minulosti v přímém výkonu trestu odnětí svobody, nyní byl odsouzen pro závažnou úmyslnou trestnou činnost a jiný druh věznice proto nepřicházel v úvahu. Vzhledem k tomu, že byl ukládán souhrnný trest, byl obžalovanému opětovně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 roků, a podle § 43 odst. 2 tr.zákoníku byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Bruntále ze dne 25.4.2014 č.j. 1 T 58/2014-24, *jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu*, tedy i v odvolání zmiňované usnesení o podmíněném upuštění od zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel. Trest mu byl ukládán jako souhrnný vzhledem k tomu, že této trestné činnosti se dopustil před odsouzením pro výše uvedené přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.

Z výše uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil odvolání obžalovaného jako nedůvodné a jako takové je podle § 256 tr.ř. zamítl.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí

dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 21. ledna 2016

JUDr. Renata Prausová , v.,r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:
JUDr. Jaroslava Miketová

Za správnost vyhotovení :
Marie Bočková